

marcus marc

de smaak van wraak

alle informatie over marcus marc

marcusmarc@sfr.fr

marcusmarc.blog4ever.com

www.facebook.com/marcusmarccotignac

Marc Fastenaekels

2081 route d'Entrecasteaux

83570 Cotignac

France

iedere overeenkomst met bestaande personen en
toestanden is louter fictief

matig is het oorkussen van slecht

eerste druk: 1 december 2020

Karel,

hij die denkt dat ik je in dit boek een laatste keer zal bedanken heeft het mis. Zonder jou was er van Marcus Marc waarschijnlijk geen sprake. Je verbeteringen, je suggesties, je zinswijzigingen, ze hebben mijn taal rijker gemaakt. Zolang bezieling en creativiteit mijn vingers aanmoedigen om nieuwe verhalen te typen, blijft mijn dankbaarheid overeind. Toen ik je vroeg of je mijn teksten wou nalezen en verbeteren, heb je daar geen seconde over nagedacht. Voor vrienden en mensen die je liefhebt, bestaat er geen “neen”.

De schok was heftig. Een agressieve en uitgezaaide kanker. Ik wist dat je het niet zomaar zou opgeven, dat je bereid was te vechten. Tegen onrecht heb je altijd al gevochten. Maar je kan niet iedere strijd winnen.

De geest van je empathisch vermogen voor je studenten, van je bezorgdheid voor je familie en al wie je liefhad, van je streven naar rechtvaardigheid, van je openheid naar vreemde culturen zonder onderscheid, maar met een voorliefde voor de Griekse, die geest zal blijven ronddwalen en de inspiratie zijn om mijn ongeduld en anarchistische trekken te temperen en de gedachte aan jou onsterfelijk maken. Alleen het tastbare van je bestaan zal uit mijn leven verdwijnen. In mijn zevende boek heb ik al een plaatsje voor jou gereserveerd.

Afscheid nemen, valt zwaar en lijkt onwezenlijk.

Vergeef me dat ik het vandaag nog moeilijk heb om terug te blikken op al die mooie momenten uit het verleden. Onze onbezonnen jeugd die voor ons de poort opende van een

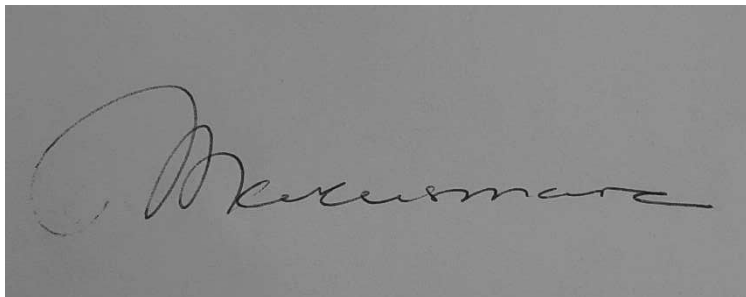
onbekommerde periode die we samen deelden en waarbij niet alleen je figuurlijke nuchterheid ons op het recht pad hield. Je sympathieke autootje dat ons naar het ontluikende leven buiten de grenzen van ons dorp leidde. Het voetbal waarbij we uitkeken naar de geanimeerde discussies achteraf, het wekelijkse uitgangsleven waarbij pinten pakken, sigaretten roken en meisjes het hof maken centraal stonden, het meepikken van concerten waarbij de emotievolle muziek van een aantal groepen ons tot op vandaag bleef bekoren. Slade, Cockney Rebel, Dire Straits, een muzikale cocktail die een bittere nasmaak zal krijgen.

Krauwenberg-kermis waar je ieder jaar zo reikhalzend naar uitkeek.

Cotignac zal nooit meer hetzelfde zijn. De Pernod, de ijsjes, de koffie, ze blijven op je wachten. *Fête de la musique* balanceert tussen droeve noten en nostalgische klanken. *Balance ton quoi*.

Vandaag voel ik alleen maar verdriet nu ik weet dat we niet meer samen kunnen ouwehoeren over politiek, onderwijs, voetbal, wielrennen. Vandaag ben ik nog te kwaad over de onrechtvaardigheid van het leven die besliste dat jij niet langer bij ons mocht blijven. Vandaag voel ik alleen maar opstandigheid omdat wereldvreemde beslissingen van onbekwame politici, die ons allemaal als onverantwoordelijke burgers bestempelen, ons geen waardig afscheid gunden en verhinderden dat we je vrouw en zoon niet konden knuffelen, troosten, langer in onze armen sluiten dan gewoonlijk.

Weet dat we Annemie en Stijn zullen steunen om het gemis draaglijker te maken. Wij sluiten onze grenzen niet, onze deur staat wagenwijd open.

A handwritten signature in black ink on a grey background. The signature is written in a cursive style and appears to read "C. Keusmans".

►¹ * 1 * zaterdag 25 juli 1996 – 22 uur

Sylvie is opgewonden. Ze heeft al haar overredingskracht moeten aanwenden om haar moeder te overtuigen *Village du Rock* te mogen bijwonen. Het jaarlijkse feest in Cotignac dat een massa volk lokt. Jong en oud. Dertigers en veertigers die de late jaren zeventig willen herbeleven. Vijftigers die op muzikaal vlak verbaal polariseerden in hun keuze tussen The Beatles en The Rolling Stones. Het was ondenkbaar dat je fan was van beide. Voor Sylvie een even zinloze als onbegrijpelijke discussie. Muziek is geen voetbal. Fanatiek supporteren voor een voetbalploeg, huilen wanneer je favoriete ploeg verloren heeft. Geld uitgeven om omhooggevallen sterren op te hemelen. Heeft ze nooit begrepen. Muziek is passie. Wie die hartstocht opwekt, is bijzaak. Er is geen uitleg of verantwoording nodig waarom je iemands muziek mooi vindt.

Ze is pas zestien in de tomeloze bezorgdheid van haar ouders, al zestien in haar puberende hersenen. Ze is dol op de muziek die de generatie van haar ouders lieten rebelleren. *Deep Purple, Led Zeppelin, Pink Floyd, Status Quo*. Als er maar ritmische beats, snerpande gitaarriffs, bonkende bassen of opzweepende drums uit de boxen stromen.

Een bloedrode avondschemering overvalt de cours de Gambetta. Op het bovenplein troept een uitbundige menigte samen rond het voor de gelegenheid opgestelde podium waarop een blonde zanger zich uitslooft om de massa op zijn hand te krijgen. Telkens hij een uitgerekt “Cotignac” over de

¹ ► dit teken duidt aan dat het verhaal terug in de tijd gaat

hoofden op het plein laat weergalmen, veert het uitgelaten publiek op. Het sein voor de vijfkoppige band met drie gedreven gitaristen om beukende akkoorden uit hun instrument te toveren.

De bomvolle terrassen van de bruisende horecazaken deinen mee op het ritme van de succesvolle organisatie. De ergernis van een eenzame zielenpoot die zich achter de afgebladerde luiken van zijn appartement verbergt om te ontkomen aan het lawaai wordt weggewuifd door het extatische publiek. De vijftigers hopen hun midlifecrisis te verdrijven door de hits uit hun jonge jaren mee te brullen en kijken met afgunst naar de hedendaagse jeugd die zich ongegeneerd uitleeft. De zwoele zomeravond omarmt de onbezorgde uitbundigheid van de luidruchtige aanwezigen, een allegaartje van open-minded autochtonen en vrijpostige toeristen, die spontaan uit de bol gaan. Alhoewel er geen dresscode is, is een streepje bloot, aangemoedigd door de bandeloze gloed van een eindeloze zomer, geen taboe.

De zwarte outfit van Sylvie is daarop geen uitzondering. Nauw aansluitend bovenstuk. Kort, zwart plooirokje, elegant wuivend, in harmonie met haar innemende dansspasjes. Haar ovale gelaat, stevige neus en kin, brede mond met vlezige onderlip en haar wapperende, halflange zwarte haren trekken de aandacht van twee kerels. Of hebben ze meer belangstelling voor haar ontluikende borsten die meedeinen op het stevige ritme van de muziek? De twee jongelingen zijn in de ban van Sylvies strakke lichaam. Hun vrijpostige aandacht ontgaat haar niet. Ze geniet ervan om de twee kerels op te hitsen met haar opzweepende bewegingen. Haar blote buik met navel als sieraad hanteert ze als onweerstaanbaar instrument om de aandacht van de twee vreemdelingen te monopoliseren.

Ze had ze deze week al een paar maal op het terras van *Bar de l'Union* opgemerkt terwijl zij aan de overkant zat met haar moeder. Het was haar toen al niet ontgaan dat de kleinste van de twee zijn gezonde aandacht voor vrouwelijke schoon niet onder stoelen of banken kon steken. Zijn heldergrijze ogen volgden iedere beweging van de dames die in zijn gezichtsveld kwamen. Hij becommentarieerde nadien de opvallendste kenmerken van ieder elegant doelwit. Dat dacht ze althans op te maken uit de seksistische gebaren die volgden. Met zijn kleine handen beeldde hij ongegeneerd, tot groot jolijt van zijn vriend, de in het oog springende lustobjecten uit. Haar jeugdige en onbevooroordeelde geest taxeerde het als onschuldige handelingen. Eigen aan kerels die in het noorden wonen, waar zowel mannen als vrouwen warm en fatsoenlijk gekleed lopen met een ingeburgerde deugdzaamheid die zelfs die van het Vaticaan zou overtreffen. Hier konden ze hun ogen de kost geven. Sensuele décolletés, stevige billen en vlezige dijen, nauwelijks beschermd door minuscule rokjes. Vrijwillig en ongegeneerd tentoongesteld in een zomerse vitrinekast. Ze schatte de mannen ontegensprekelijk ouder in. Vooraan in de twintig. Misschien waren ze getrouwd. Hoewel, ze had ze steeds samen gezien, nooit in het gezelschap van vrouwen.

Ook op deze broeierige avond lijken ze het vrijgezellenleven te omarmen. Een uitgelezen kans om nader kennis te maken. Ze besluit om met mondjesmaat in hun richting te huppelen, met schoorvoetende, wulpse dansbewegingen die zich bewust zijn van de uitdijende belangstelling. Het zweet parelt onder de vorm van tergend traag sijpelende druppels in haar gulle décolleté. Ze etaleren zich als fonkelende juwelen om de

aandacht op haar zelfverzekerde borsten te vestigen. Haar bruin getaande huid als zomerminnende bedding. “*Whole Lotte Love*” van *Led Zeppelin* brengt haar in extase. De spetterende drumsolo dirigeert haar transpirerende lijf. Ze gaat onstuimig te keer. De striemende gitaarsolo’s als hectische metgezel. Schudden, schokken, beven. Haren wild zwaaiend als een driftige opeenvolging van schuimende golven. Achteroverleunend. Blote buik deinend op de baren van een sensatiebeluste beat. En dan niets meer. Uithijgend. Uitdagend. Oogcontact zoekend. Hunkerend naar appreciatie. Luisterend. Een onverstaanbare conversatie voor haar. Scandinavisch? Duits? Nederlanders of Belgen? Een dieventaaltje. Hun lichaamstaal, in het bijzonder hun uitpuilende ogen, daarentegen spreekt boekdelen. Ze besluit om hen aan te klampen. De blonde kerel, kleinste van de twee, als gewillig doelwit.

‘*Hallo, je m’appelle Sylvie. Et vous?*’

Ze ziet hoe de twee vrienden elkaar aankijken. Doet bij haar het vermoeden rijzen dat ze geen Frans spreken. De woordenschat die ze gehanteerd heeft, was zeker niet de meest elitaire. Oogcontact is voorlopig uitgesloten omdat hun geile blik zich fixeert op haar wiebelende borsten die het gevolg zijn van haar wilde, fysische geestdrift. Ze golven op het ritme van haar hart. Ze kruist haar armen voor haar borsten en verovert op die manier hun belangstelling. Haar donkere ogen worden aangezogen door heldergrijze pupillen.

‘Sylvie,’ herhaalt ze terwijl ze met haar wijsvinger op haar bezwete lijf drukt en daardoor opnieuw hun aandacht kwijt is.

‘*Et vous?*’

Nu richt ze haar wijsvinger naar de twee jonge mannen.

‘*Oui, oui, oui. Compris,*’ reageert de grootste van de twee.

‘Moi, je suis Wim et lui c’est Karel, Charles.’

Terwijl hij die woorden stamelt, stuurt hij een knipoog naar zijn vriend alsof hij wil bekrachtigen dat hij een aandachtige leerling was in de lessen geschiedenis en zich herinnert dat Karel de Grote ook Charles Magne genoemd werd.

‘*Belges?*’

‘*Oui, Flamands.*’

Sylvie is even sprakeloos omdat in haar ogen alle Belgen hetzelfde zijn. Een taalgrens is voor haar even onwerkelijk als de fictie van de series op Netflix. Ze heeft nooit met veel interesse de lessen aardrijkskunde gevolgd. Dat België een buurland is en aan het noorden van Frankrijk grenst, is voor haar elementaire kennis die geen extra toelichting nodig heeft. Waarom ze dat petieterige land verdeeld hebben in Vlaanderen en Wallonië ontgaat haar volkomen. Ze kan tussen de regels door lezen dat er van een uitgebreide conversatie niets in huis zal komen. Ze voelt ook geen nood aan een diepgaand gesprek. Ze wil wat flirten. Ze heeft zo weinig ervaring in vergelijking met sommigen van haar rijpere klasgenoten die op dat punt al verder staan, althans als ze hun uitvoerige verhalen mag geloven. Enkele van haar schoolvriendinnen hebben al seks gehad. Zij zit nog in de kleuterklas op het gebied van seksualiteit. Haar vriendinnen drijven de spot met haar omdat ze zondagvoormiddag als een preuts nonnetje de mis moet bijwonen onder het waakzame oog van haar ouders. Vanavond wil ze dat devote juk afgooien en niet in het gareel lopen van de bekrompen axioma’s van hun religie. Zij heeft zin om het tongzoenen uit te testen. Moet volgens haar vriendinnen opwindend zijn. Ze beeldt zich in dat ze haar tepels laat strelen, een ervaring die haar het opperste genot bezorgt wanneer ze onder de douche haar tengere vingers langs haar

tepelhof laat dwalen. Ze fantaseert daarbij dat een knappe jongeling die de tedere handelingen overneemt en een goddelijke sensatie verwekt. Ze heeft voor zichzelf duidelijke grenzen bepaald. Haar moeder vindt dat ze nog te jong is voor de pil. Geen risico's dus. En zeker niet met de eerste de beste. Het zweet dat langs haar borsten zich als een miezerige afkoeling over haar huid manifesteert, overtuigt haar om geen tijd te verliezen en tot actie over te gaan. Het ijzer smeden terwijl het heet is.

'Vous me trouvez jolie?'

De kleinste steekt zijn duim omhoog terwijl hij een goedkeurende, ongegeneerde blik langs haar aantrekkelijke verschijning laat glijden. De spanning in zijn jeans gaat in crescendo. Een welwillende prooi is zijn overhaaste besluit dat zonder schroom zijn geile gedachten ondersteunt.

'Très.'

Sylvie weet met moeite een blos te onderdrukken. De invallende avond snelt haar ongevraagd te hulp. De band zet een nieuw nummer in. Het sein om de kleinste van haar bewonderaars subtiel aan te raken omdat ze beseft dat ze zich niet meer verstaanbaar kan maken. De eerste noten van "Everybody Hurts" van R.E.M. verlaten de immense boxen en Karel laat zich niet pramen om een dansje te wagen met Sylvie. Hij neemt haar hand vast en zijn linkerhand laat hij voorzichtig maar weloverwogen rusten op haar blote rug. Wanneer ze gewillig zijn tempo volgt, drukt hij haar steviger tegen zich aan, zoekt haar lenden op en streelt alle plekje van haar opwindende lichaam die niet door een stuk textiel gevangen zitten. Ze laat begaan en geniet van iedere prikkeling. Ze voelt de behaaglijke omknelling waarbij zijn, in haar misleide verbeelding, brede borstkast haar jeugdige

borsten platdrukt. Ze sluit haar ogen en fantaseert dat hij haar jonge, glanzende lijf als een volleerde masseur onder handen neemt. Een tintelende sensatie. Ze verheugt zich al op de maandagochtend wanneer haar vriendinnen zich vol afgunst zullen vergapen aan haar sensuele relaas. Eindelijk zal ze hen de mond kunnen snoeren en zal ze de waardering van haar klasgenoten afdwingen. Hij kust haar in de hals. Ze blijft nog een paar seconden in trance wanneer de andere koppels zich al bevrijd hebben van hun danspartner en vlijt zich ongegeneerd tegen Karel aan. Voor haar mogen ze er een verlengstuk aan breien. De live-versie, grijsgedraaid door haar moeder, is haar niet onbekend. Het eindeloze slot waarbij zanger *Michael Stipe* zijn publiek weet op te juttten, laat deze band tot haar spijt achterwege.

‘*Boire quelque chose?*’ schreeuwt ze in het oor van Karel terwijl ze zijn beide schouders vastneemt.

Karel beantwoordt haar vraag met een knik en legt zijn hand op haar blote rug. Die voelt klam aan. Hij trekt haar behoedzaam tegen zich aan en negeert de afgunstwekkende blikken van de omstaanders. Hij voelt haar hart bonzen. Van opwinding, gist hij. Tijdens hun fascinerende dans voelde hij immers hoe het nahijgen als gevolg van haar dolle dans voordien, met mondjesmaat afnam. Ze wringt zich los, neemt zijn hand en trekt hem mee. Weg van de uitzinnige massa. Weg van de overbevolkte terrassen. De intro van de gitaren die overduidelijk “*Smoke on the water*” reproduceren, begeleiden hen naar de zijkant van het bovenste plein. Ze banen zich een weg tussen de dolle massa die zich laat opzweepen door de klassieke gitaarsolo en nadien ongegeneerd het refrein meebrult waarbij toonladders en ritme van ondergeschikt

belang zijn. Ze holt de trappen af. Karel onmiddellijk in haar spoor. Wim twijfelend, op een afstand volgend.

‘Niet te gek, hé,’ schreeuwt Wim zijn vriend toe.

‘Wees gerust, wacht me aan de hoek van de straat op. Ik wil alleen die borsten eens onder handen nemen, die intrigeren me al de hele avond,’ smooit Karel de bezorgdheid van zijn vriend in de kiem.

Sylvie negeert onbegrijpend hun korte conversatie.

‘Viens.’

Karel neemt resoluut het commando over. Ze kruisen de straat en rennen hand in hand als opgejaagd wild een zijstraat in. Tussen de auto’s die langs beide zijden geparkeerd staan. De dorst die hij wil lessen, de drank waarvan hij met volle getuigen wil genieten, stimuleren zijn haast. De muziek blijft hoorbaar. Het gejoel van de massa verdwijnt zoetjes aan alsof iemand de volumeknop van de afstandsbediening gradueel vermindert. Wanneer ze een kleine steeg in rennen, zijn ze alleen. Wim hebben ze achtergelaten. Die stapt rustig verder. Hier is geen straatverlichting meer. Sylvie houdt bruusk halt.

‘Bisous?’

Karel laat zich dit geen tweemaal vragen. Hij drukt haar tegen de gevel van een typische dorpswoning. Ruw bepleisterde muur. Koelte. In sterk contrast met de gloed van haar kleverige huid. Ze beleeft de furieuze tongkus als heftige aanloop naar een dol kwartier waar ze al weken naar verlangt terwijl ze spinnend als een poes haar tepels laat strelen door zijn zachte vingertoppen die zich ongevraagd en koortsachtig onder haar topje verdringen en hongerig vaststellen dat ze geen weerstand ondervinden. Haar uitzichtloze droom die in vervulling gaat. De grenzen die ze vooraf voor zichzelf bepaald heeft respecterend. Tot zijn gretige vingers zich onder haar

minuscule rokje richting al even povere textiel van haar slipje
begeven.

* 2 * vrijdag 9 maart 2018 – 20 uur

Celine begeeft zich gedecideerd, zoals ze het op de hotelschool geleerd heeft, naar de tafel van de bruid en bruidegom. Ze heeft in iedere hand een fles witte wijn. De trouwers hebben een *Picpoul de Pinet* uitgekozen, een fruitige wijn uit de *Languedoc*. Op aanraden van de sommelier die met een ernstige blik de flessen geopend heeft. Hij rook aan iedere kurk alsof hij als een getrainde hond op zoek was naar drugs. Een perfecte combinatie met de variatie aan zeevruchten die als prijzig voorgerecht de menukaart inleiden, had hij zijn keuze verdedigd.

Ze bedient eerst de bruid. Een Congolese jongedame die ze vooraan in de twintig schat. Knappe verschijning in haar maagdelijk witte trouwjurk. De donkere pupillen die zich uitdrukkelijk manifesteren in het witte gedeelte van het ooglid kijken haar afwezig aan. Gitzwarte ogen en uitdagende jukbeenderen. Mooie boezem, zedig maar met een betoverende aantrekkelijkheid in de kijker geplaatst in haar nauw aansluitende kleed. Ze kijkt strak voor zich uit en gunt Celine geen blik terwijl die inschenkt. Celine heeft begrip voor haar afstandelijke houding.

Tijdens de voorafgaande receptie werd ze op de achtergrond gedrongen. Haar eigen trouwfeest en niemand van de politieke vrienden van Filip Cuypers die zich de moeite getroostte om haar te betrekken in de conversaties. Enigszins begrijpelijk omdat haar taalkennis van het Nederlands nihil is en het Frans en Engels evenmin van een hoog niveau zijn. Bovendien was ze de enige niet-blanke aanwezige. Er is ook nog een huwelijksfeest gepland in haar geboorteland. De politiek

getinte onderwerpen zouden haar bovendien allerminst geboeid hebben.

De bruidegom daarentegen is extravert. Hij observeert haar terwijl ze hem bedient. Celine negeert zijn vrijpostige blik. Er verschijnt een lichte blos. Hij is ontegensprekelijk een stuk ouder dan zijn kersverse vrouw. Begin de veertig is haar lichtvaardige raming. Ze heeft in de keuken al een paar roddels opgevangen. Filip Cuypers is niet aan zijn proefstuk toe. De tweede maal dat hij in het huwelijk treedt. Het aantal affaires die zijn leven opgefleurd hebben, zijn niet op één hand te tellen, wist een van de keukenhulpen uit te kramen. De geheimzinnige blik die de onthulling vergezelde, sprak boekdelen. Nochtans niet moeders mooiste is Celines subjectieve overtuiging. Rond hoofd. Dikke neus waarboven borstelige wenkbrauwen samentroepen. Zijn voor de gelegenheid verzorgde hardos kan ternauwernood een paar kale plekken verbergen. Celine kan in een fractie van een seconde ondervinden dat zijn blauwgrijze ogen zonder twijfel zijn sterkste troeven zijn om de gunst van vrouwen af te dwingen. Er verschijnt een sobere glimlach op zijn samengeperste lippen. Ze is even in de war. Ze morst een paar druppels wanneer ze de volgende gast moet serveren.

De borden en het bestek van het voorgerecht worden afgeruimd. Celine staat klaar met de rode wijn. Een *Corbières, Castelmaure van 2015*. Hetzelfde scenario. Eerst de bruid bedienen. Haar koele gereserveerdheid is als een stugge mist blijven hangen. De bruidegom is brutaler. Zijn boertige uitbundigheid en ordinaire bulderlach, aangemoedigd door het aperitief en de glazen wijn die het voorgerecht vergezelden, overdonderen de schaarse tussenkomsten van zijn gasten.

Terwijl Celine aan het inschenken is, legt hij zijn rechterhand op haar arm. Zijn omgeving interpreteert dit gebaar als een teken dat hij voldoende wijn heeft. Zij ervaart het eerder als een ongewenste aanraking die haar opnieuw in de war brengt. Ze morst een paar druppels op de rechtermouw van haar witte chemise. Ze vloekt binnensmonds en verwenst het botte gedrag van de bruidegom. Zijn tussenkomst verhinderde dat ze voldoende met de fles kon draaien zodat een aantal druppels via de flessenhals haar kledij met een uitzwervende vlek besmeurden. Ze bedient lichtjes geïrriteerd de rest van de tafel. Ze profiteert van een kort oponthoud om zich naar de toiletten te begeven om zo vlug mogelijk de vlek te verwijderen met koud water. Vruchteloos blijkt al snel. Ze snelt naar de keuken en hoort of er nog iemand een reserveoverhemd heeft. Ze heeft geluk. Het meisje dat instaat voor de bediening van de sauzen en ongeveer dezelfde taille heeft, reikt haar een proper exemplaar aan. Ze rept zich naar de toiletten. Ze kijkt achteloos in de spiegel. Een groeiende nervositeit kijkt haar bitsig aan. De vlek is te opzichtig. Ze knoopt haar bloes open en wringt zich uit het bemorste kledingstuk. Ze profiteert van de gelegenheid om wat parfum te spuiten. Oksels en hals. Ze laat haar armen door de mouwen glijden en staat op het punt om het hemd te knopen wanneer de deur openzwaait. Ze slikt wanneer ze ziet dat een man de vrouwentoiletten binnenglijpt. De bruidegom die zich het voorrecht toe-eigent om de damestoiletten te betreden. Ze houdt haar armen voor haar borsten. Haar halve beha laat immers heel wat bloot. Ze gilt. Cuypers schuifelt langzaam dichterbij. Celine herwint haar zelfvertrouwen.

‘Nog één stap dichterbij en ik krijs zo hard dat de hele feestzaal het kan horen,’ schreeuwt ze.

‘Sorry, ik heb me vergist. Ik dacht dat ik in het mannentoilet was.’

Celine gelooft er geen woord van. Zij kan hem echter niet van wederwoord dienen omdat hij zich omdraait en halsoverkop het toilet uitstormt. Ze probeert haar adem onder controle te krijgen wanneer ze het hemd verder knoopt. Haar vingers trillen. Ze vloekt omdat het niet verloopt zoals ze wenst en ze niet begrijpt waarom de ongewenste confrontatie met de gastheer haar zo nerveus maakt.

Om het diner af te sluiten is er een groepsfoto voorzien. Het keuken- en zaalpersoneel moet mee op de foto. Filip en zijn vrouw willen een blijvende herinnering aan de heerlijke maaltijd en de perfecte bediening. Celine komt als laatste aangeloopen. Ze was in de keuken blijven hangen. Ze kon niet weerstaan aan de verleidelijke desserts. Het dessertenbuffet was te ruim bemeten zodat het personeel zich tegoed kon doen aan de smeulige overschotten.

‘Juffrouw, zet u hier op de eerste rij. Naast de bruidegom.’

Celine slikt. Ze negeert de gemaakte glimlach van Filip. De bruid straalt. Celine gehoorzaamt, volgt de bevelen van de fotograaf eerst aarzelend, nadien schoorvoetend op en schikt zich beducht naast Filip. Nauwelijks is Celine in zijn buurt of ze voelt hoe zijn hand via haar lende naar haar linkerbil glijdt. Voorzichtig. Sensueel. Opwindend. Ze tracht de ongewenste prikkelingen te negeren en zich te concentreren op de instructies van de fotograaf.

* 3 * woensdag 14 maart 2018 – 20 uur

Nog zeven maanden. De gemeenteraadsverkiezingen van 14 oktober zijn het onderwerp op de ledenvergadering van het Rechts Front. Het wordt hoog tijd dat ze hun programma in een definitieve plooi leggen. Deze verkiezingen kondigen zich als een tweestrijd aan. Alle krachten gebundeld. In twee partijen. Het Rechts Front en Sociaal Groen. Nog nooit was de polarisatie zo uitgesproken geweest. Amerika als slaafs voorbeeld voor een nieuwe trend in de westerse wereld. Rechts tegen links. Kapitalisme tegen socialisme. Rijk tegen arm. Industrie tegen kleinschalig. Veiligheid tegen integratie. Eigen volk tegen immigranten. Pro's en contra's vlijmscherp met getrokken messen neus tegen neus. Het is nu of nooit. Filip Cuypers die zijn zinnen gezet heeft op de burgemeesterssjerp en Theo Debolle, de voorzitter van de partij, voeren het hoge woord. De violen staan nog niet gelijkgestemd. Filip leunt aan bij de extremistische zijde, Theo is eerder gematigd. Hun Vlaams-nationalisme is het gemeenschappelijke streven. De invulling ervan vertoont nog hemelsbrede tegenstellingen. Hun uiteenlopende standpunten vanavond dichterbij elkaar brengen, is het ultieme doel.

‘Hoe voelt het om opnieuw getrouwd te zijn?’ knoopt Theo het gesprek aan met Filip vooraleer de eigenlijke vergadering begint.

‘Moet dat anders aanvoelen?’ antwoordt Filip korzelig.

Zijn boodschap is duidelijk. Hij heeft geen zin om over privéaangelegenheden uit te weiden. Voor hem staat er te veel op het spel. Een enige gelegenheid om de macht te grijpen en zijn ideeën door te drukken. Zijn levensdroom die in vervulling zal gaan. Hij zal de gematigde vleugel wel weten te overtuigen.

‘Heren ... en dames, uiteraard, het wordt tijd dat we aan het serieuze werk beginnen,’ nodigt Filip Theo uit om de vergadering te openen.

Hij weet zich bij te sturen. De vrouwen zijn wel in de minderheid maar misschien kan hij ze nodig hebben om zich achter zijn ideeën te scharen. Voor de rest loopt hij niet al te hoog op met hun aanwezigheid in de politiek maar hij vermijdt hen openlijk tegen de haren in te strijken. Hij beschouwt hen eerder als seksobjecten, officieel omschrijft hij hen als vrouwen aan de haard die de zware verantwoordelijkheid van het gezin torsen. Zijn flamboyante levensstijl kan niet verbergen dat woord en daad niet altijd op elkaar afgestemd zijn.

‘Je hebt gelijk, Filip, laat ons de mouwen opstropen. Zoals jullie allemaal in de uitnodiging hebben kunnen lezen, is het doel van deze avond ons programma voor de komende gemeenteraadsverkiezingen op te stellen. Een aantal onder ons hebben schriftelijk hun standpunten doorgestuurd. Ik zal bij Filip beginnen. De kersverse echtgenoot krijgt de eer. Misschien trakteert hij ons na de vergadering op een pintje.’

Filip verbergt niet dat hij de clichématige poging van zijn voorzitter om in een gemoedelijke sfeer van wal te steken niet apprecieert.

‘Hebben jullie nog niet genoeg gedronken op mijn feest?’

Het gemompel dat door de vergaderruimte galmt, splitst zich op in twee kampen, in navolging van de politiek.

‘Juist. Goed.’

Theo is even van zijn melk. Hij raadpleegt zijn voorbereiding. Hij schraapt de keel. Hij doet veel moeite om zijn kritische opmerkingen over de standpunten van zijn opgedrongen medestander te temperen door een neutrale klank in zijn stem

hoewel die een onverwachte nasale ondertoon niet kan verbergen.

‘Filip, hoe ga jij het voorstel dat hoog op je verlanglijstje staat, controleren? Alleen maar Nederlands praten aan de schoolomgeving. Vind je dat niet wat te ver gaan?’

‘Gaan jullie wel eens op Facebook kijken? Hoe dikwijls heb ik daar al de frustraties van onze mensen gelezen wanneer ze aan de schoolpoort staan? Meer dan vijftig percent spreekt daar een andere taal. Vooral Frans. We moeten ingrijpen vooraleer het te laat is. De pamperende en alles tolererende politiek van ons huidige bestuur zal de Franse agressie niet indijken. We moeten met harde hand optreden. Het is toch niet moeilijk om een paar ambtenaren aan te werven die moeten toezien op een correct taalgebruik aan de schoolpoort. En wie het er niet mee eens is, moet maar ergens anders gaan wonen,’ beëindigt hij met dreigende stem de heftige verdediging van zijn programmapunt.

Theo kijkt rond en overschouwt de non-verbale reacties van de aanwezigen. Weinigen durven hun mening kenbaar maken. Ze kijken in het rond en nemen een afwachtende houding aan. Moet hij hun zwijgen interpreteren als een volmondig instemmen of eerder als een opportunistische houding om Filip niet tegen de haren in te strijken en als beloning een postje op te strijken wanneer hun partij aan de macht komt?

‘Ik ben het eens met Filip,’ laat zijn partijgenote die naast hem zit, weten.

Het gemompel dat volgt, bevestigt dat niet iedereen op dezelfde golflengte zit. Filip neemt de tijd om de reactie van de aanwezigen te bevatten. De ingebeelde voelsprietten van zijn hersenen concluderen optimistisch dat een overgrote meerderheid aan zijn kant staat.

‘Nederlands in onze handelszaken is van hetzelfde niveau,’ vervolgt Filip die op dreef gekomen is en zich niet laat intimideren door de mildere antagonisten die zijn radicale standpunten ingetogen afwijzen. Hij schat de tijd rijp om de twijfelaars te bespelen en zijn andere troefkaarten op tafel te leggen.

‘We kunnen via GAS-boetes de handelaars bestraffen die hun klanten in het Frans aanspreken. Hen in hun geldbeugel treffen, is het meest doeltreffend,’ verdedigt Filip zijn volgende standpunt.

‘Vergeet toch niet dat het controleren van deze voorstellen geld zal kosten, Filip.’

‘Zal wel snel verminderen. Na een paar boetes zullen ze wel op andere gedachten komen en dan kunnen we die controles afbouwen. We kunnen onze subsidies aan de vluchtelingen wat terugschroeven, wat zeg ik, afschaffen. Wat mij betreft moeten we het asielcentrum op termijn sluiten. En aan de subsidies van al die godsdiensten die we nu lijdzaam ondergaan en die ons komen bedreigen, moeten we paal en perk stellen. Alleen de katholieke godsdienst en zedenleer mogen we nog toelaten in onze gemeentescholen. Terug naar de ware aard en de ingekapselde cultuur van het Vlaamse volk. Eigen mensen eerst. Wie hier wil komen wonen, moet respect tonen voor onze westerse en Vlaamse beschaving. Anders kunnen ze ophoepelen. Bovendien, heeft iemand al eens uitgerekend hoeveel besparingen het ons kan opleveren wanneer we al die nutteloze uitgaven voor die vreemdelingen die hier bij bosjes komen binnengewaaid, kunnen afschaffen?’

Opnieuw viseert hij uitdrukkelijk de ogen van de twijfelaars die het antwoord op zijn vraag schuldig blijven. Filip is in hetzelfde bedje ziek want hij heeft nagelaten om te becijferen

wat deze ingreep kan opbrengen. Ze zijn te weinig kritisch om te beseffen dat het sluiten van het asielcentrum een federale bevoegdheid is. Als je maar overtuigend overkomt, denkt Filip terwijl hij vaststelt dat een meerderheid instemmend knikt. De meesten kijken zwijgend toe nu Filip niet meer in te tomen is. Die interpreteert het stilzwijgen als een goedkeuren.

‘We moeten een soort catechismus samenstellen waarin alle voorwaarden staan om een echte Vlaming te zijn, ... of te worden,’ wakkert Filip het vuur aan terwijl zijn stem langzaam uitsterft alsof de overtuiging van die laatste woorden smeult.

Hij wil de discussie niet laten sudderen en de kans op uitdoven vermijden.

‘Overdrijf je nu niet een beetje, Filip,’ biedt Theo als enige weerwerk.

‘Wil jij misschien binnenkort ook op je matje met je gat omhoog de oppermachtige Allah prijzen?’

Filip is rechtgeveerd en ondersteunt breed gesticulerend zijn stelling waarmee hij zijn aanhangers als die-hard-supporters doet uit de bol gaan. De discussie spitst zich toe op twee personen. Filip en Theo. De rest kijkt eerder gelaten toe. Twijfelend aan wiens zijde ze zich moeten scharen. Af en toe komt een van de leden tussen met een schuchtere opmerking. Theo merkt dat ze er deze avond niet zullen uitraken. Het water tussen de verschillende meningen is nog te diep. Er moeten nog wat brandjes geblust worden. Hij wordt gewaar dat de medestanders van Cuypers stilaan in de meerderheid geraken. Niet alleen Theo’s beperkte redenaarskunsten spelen hem parten, ook qua bevlogenheid moet hij onderdoen bij zijn opgedrongen compagnon de route. Hij kan nog maar één troef uitspelen: uitstel.

Gilbert Debruyn, de doorgewinterde politicus met donkerblauw bloed in zijn aderen zit er gelaten bij. Hij beseft dat hij zich in de hoek laat dringen en dat de liberale standpunten te weinig aan bod komen. Alhoewel hij Filip Cuypers niet alleen op het politieke vlak als een vijand beschouwt, had hij geen keuze. Als overtuigd liberaal kon hij zijn politieke lot toch niet verbinden aan Sociaal Groen waar zich ook communisten hebben aangesloten. Zijn tijd zal wel komen. Zijn verkiezingsprogramma zal zijn ware politieke voorkeur verduidelijken. Wanneer hij in de gemeenteraad geraakt in het kamp van de overwinnaars zal hij de extreme standpunten van Filip Cuypers wel de kop indrukken. Hij hoopt daarbij te rekenen op zijn collega's uit de christendemocratische hoek die zich geïsoleerd hebben van hun vroegere medestanders en voor een rechtser koers kozen. Hij neemt zich voor om Cuypers onder vier ogen te spreken. Hij heeft voldoende argumenten om diens ambities in te tomen. Zijn vrouw hoeft niet te weten dat hij Filip een bezoekje zal brengen. Iedere dinsdagavond heeft ze koffieklets met een paar vriendinnen. De ideale gelegenheid om ervan onder te muizen en zijn liberale inzichten te toetsen met de vnzige opvattingen van zijn partner in crime.

‘Ik stel voor dat we volgende week opnieuw samenkomen. We zullen dan stemmen over de voorstellen. Iedereen krijgt nog zeven dagen de tijd om de voor- en nadelen van de verschillende plannen af te wegen.’

Hij krijgt niet alleen geknik maar ook frustrerend gemompel omwille van het nodeloze getalm. De aanwezigen scharrelen hun papieren samen. De sfeer is gespannen. De zee tussen beide standpunten is dieper dan de leden dachten nadat hun

frontvorming in een geest van optimisme en Vlaams-nationalisme tot stand kwam. Theo vermijdt om een aantal heikele punten aan bod te laten komen nu duidelijk is dat hun oorspronkelijke, gemeenschappelijke doelstelling niet door iedereen op dezelfde manier geïnterpreteerd wordt. Filip daarentegen probeert zijn frustratie te verdringen omdat een aantal van zijn programmapunten die hij met de hoogste prioriteit wil uitvoeren wanneer hij de burgemeesterssjerp mag omgorden, van tafel worden geveegd en naar een volgende vergadering verwezen worden. De inburgeringscursus en bijhorende examen is er zo één van. Wie niet leeft zoals het een Vlaming betaamt, moet zijn boontjes niet te week leggen op de voordelen die hij van de plaatselijke overheid mag verwachten. Het gedoogbeleid en krachteloze altruïsme van het huidige bestuur heeft volgens hem al voor genoeg onheil gezorgd.

‘Filip, wees toch maar voorzichtig dat je onze extreemlinkse oppositie niet te veel tegen de haren strijkt. De bommenleggers van CCC kunnen misschien heropleven,’ wil Theo als voorzitter het laatste woord hebben.

‘Ik heb al diepere wateren doorzwommen, voorzitter.’

‘Kan zijn maar vergeet niet dat je vrouwenaangelegenheden je al met heel wat vijandigheid opgezadeld hebben.’

‘Mijn privéaangelegenheden gaan je geen moer aan. Niemand trouwens.’

► * 4 * zondag 26 juli 1996 – 10 uur

Voor René Lejeune, *capitaine de la gendarmerie de Carcès*, zit een ontroostbare Sylvie Lepoint. Haar zwarte mascara heeft pasteligrijze sporen nagelaten op haar bleke wangen. Het gebrek aan slaap weerspiegelt zich uitdrukkelijk. Ze kan haar spleetogen nauwelijks openhouden. Ze is op zoek naar begrip. En vooral steun, want op haar moeder moet ze niet rekenen. Die had haar dochter al met tegenzin laten vertrekken naar *Village du Rock*. De jeugd die het altijd beter weet en zich van geen gevaar bewust is. Ze moest nu maar op de blaren zitten en haar eigen boontjes doppen door zelf naar de politie te gaan en klacht in te dienen. Ze zouden die verkrachter wel inrekenen, als hij tenminste niet van de aardbol verdwenen was.

Sylvie was Karel en zijn vriend Wim gevolgd. Die was blijkaar blijven wachten op zijn maat. Ze wou koste wat kost weten waar die kerels hun vakantie doorbrachten. Het zou haar niet verbazen dat ze in de buurt een chique villa met zwembad huurden. Ze lieten de parking aan de *cave coöperative* links liggen en zetten koers naar het *office de tourisme*. Eenmaal de brug van de *Cassole* over, naast het politiekantoor, slenterden ze, gedempt lol trappend, richting de klim naar de *Notre Dame de Grâce*. Ze bleef op geruime afstand volgen, zachtjes snikkend. Hun aanhoudende gediscussieer vergemakkelijkte haar achtervolging. Boven op de *Colle* sloegen ze rechtsaf. Een paar honderd meter verder bereikten ze hun eindbestemming. Een luxueuze villa waarvan zij alleen maar kon dromen. Ze prentte zich de omgeving in. De tuinverlichting hielp haar daarbij. Voor de villa een uitgestrekte boomgaard met ontelbare, netjes onderhouden olijfbomen. Bordeauxkleurige

luiken. Een ruim zwembad met zes ligstoelen en toegevouwen parasols waarvan de grasgroene kleur in schril contrast was met de dorre ondergrond. Morgenvroeg zou ze onmiddellijk klacht indienen bij het politiekantoor. Haar verkrachter zou zijn straf niet ontlopen.

Ze had Lejeune duidelijk geschetst waar die Karel en zijn kompaan, Wim, hun vakantie doorbrachten. De politieman had hen geconfronteerd met de aanklacht van Sylvie. Ze keken hem verbaasd aan en toonden spontaan hun identiteitskaart. Van Karel en Wim was er geen sprake. Ze herinnerden zich een felle griet die uitdagend voor hen was komen dansen. Ze hadden haar genegeerd. Voor hen was *Village du Rock* alleen maar muziek. De stevige rock-'n-roll die hun ouders als jeugdige snotneuzen uitnodigde in een eigenzinnige wereld van ongekende vrijheid. Ze waren de hele avond bij elkaar gebleven op het bovenplein en waren zeker niet ingegaan op de avances van die deerne. Ze waren getrouwd en hadden geen nood aan een snelle wip. Waarschijnlijk was ze gefrustreerd omdat ze haar genegeerd hadden en had ze daarom de verkrachting verzonnen. De respectievelijke echtgenotes konden het verhaal noch bevestigen, noch ontkennen. Ze lagen al in bed toen hun man thuiskwam. Ze waren vroeg in bed gekropen en hadden onmiddellijk slaap gevat. Ze geloofden ten volle in de onschuld van hun wederhelft. René Lejeune besepte dat hij weinig argumenten had om de twee mannen te arresteren. Hun woord tegen dat van Sylvie. Twee respectabele toeristen in de weegschaal met een jong meisje dat in zijn ogen aan de rand van de maatschappij leefde en wiens ouders een alcoholprobleem hadden. Hun vakantie was afgelopen en dus vertrokken ze vandaag in de voormiddag naar België.

Bovendien spraken ze heel goed Frans in tegenstelling tot de beweringen van Sylvie. Een uitzichtloze en complexe procedure opstarten en zijn weekend naar de knoppen helpen, zijn rugbymatch in Toulon op de helling zetten, zinde hem niet. Hij keerde terug met een negatieve boodschap.

René toont begrip voor de woede van Sylvie. Hij tracht haar duidelijk te maken dat hij machteloos is. Hij wil haar wel geloven maar het is haar woord tegen hun woord. Het begrip en de steun waar Sylvie naar op zoek is, kan ze bij de politie evenmin vinden. De laksheid van René gooit haar verklaringen als vervelend riekende drek in een pruttelende vergeetput. Het apero met de vrienden en de rugbymatch in Toulon wil hij voor geen geld van de wereld missen. Deze jonge vrouw heeft geen weet van de procedures die in deze omstandigheden moeten gevolgd worden. Dat hij met handen en voeten gebonden is aan de voorgeschreven wetten, is een argument waar ze geen raad mee weet. Ze beseft dat ze haar beproeving als een leugenachtige boeteling zal moeten dragen.

Gelukkig weet Sylvie op dit ogenblik nog niet welke verdere gevolgen haar eerste stappen in het uitgangsleven zullen hebben. Vandaag heet het vernedering en degout van haar misbruikt lichaam. Het voelt aan als een seksuele kater die haar broze lijf terroriseert omdat haar vooropgestelde grenzen overschreden werden. Niemand van haar vriendinnen die haar daarvoor gewaarschuwd had. Seks is niet het pad naar de hemel van alleen maar rozengeur en maneschijn maar ook de ongeplaveide weg naar de hel. Een toekomst die nog alles te bieden heeft, gefnuikt door een oncontroleerbare opflakking van de hormonen. Ze had vanmorgen onder de douche haar

huid rood gewreven, hopende dat alle sporen van het ongewenste sperma met het douchewater zouden wegspoelen. Samen met haar berouwvolle tranen die zich een weg baanden in het roostertje waar de overvloed aan zeep als een koppige getuige achterbleef.

* 5 * vrijdag 16 maart 2018 – 20 uur

Bij de partij Sociaal Groen verloopt de ledenvergadering gemoedelijker omdat de standpunten minder extreem zijn, hoewel de PVDA-aanhangers moeilijk in een vakje te drummen zijn. Voorzitter Kris Goedleven heeft bovendien belangrijke inspanningen geleverd om de violen van zijn leden gelijk te stemmen. Hij is orkestleider en speelt tegelijkertijd de eerste viool. Discussiepunten heeft hij niet kunnen uitsluiten. Ze waren niet van dien aard dat er twee kampen ontstonden. De scherpe kantjes zijn er al afgevijld. De leden zijn er zich van bewust dat onenigheid zaaien in de partij desastreuze gevolgen kan hebben bij de verkiezingen. Daarom dat ze eendrachtig, als één man achter hun voorzitter en kandidaat-burgemeester staan. De strijd om de burgemeesterssjerp zal meedogenloos zijn. Het Rechts Front spaart bitsigheid niet. Hun taal ten opzichte van Sociaal Groen is vernederend, agressief. Kris drukt zijn partijgenoten op het hart dat ze niet mogen afglijden in het taalgebruik dat hun politieke tegenstander hanteert. Ze hebben een voorbeeldfunctie. Er verschijnen al genoeg haatboodschappen op Facebook met discussies die te snel uitmonden in scheldpartijen en dovemansoren. Verbinden is het toverwoord dat hun strategie moet ondersteunen. Er blijft de onvermijdelijke controverse dat sommige groene standpunten indruisen tegen de sociale gelijkheid die de rode jongens prediken. Bepaalde ingeburgerde praktijken duurder maken om het klimaat te sparen treft in eerste instantie de zwakkeren in de maatschappij en raakt de koude kleren van de rijken niet. Benzine, diesel, elektriciteit, gas en water betekenen voor de kapitaalkrachtigen een peulschil in hun budget, de minderbedeelden zien er hun

maandbudget genadeloos mee slinken. Het percentage van zij die het extreemlinkse gedachtegoed koesteren en aanleunen bij de PVDA is te gering om een vinger in de pap te brokken hebben. Hun radicale dogma's zouden de middenklasse een belangrijk tegenargument in handen kunnen geven: wie gaat dit betalen?

Kris is tevreden dat ze niet lijnrecht tegenover elkaar staan met getrokken messen en respect tonen voor elkaars standpunten. Privé heeft hij al genoeg problemen. Zijn vrouw heeft bijna een jaar terug een ernstig ongeluk gehad. Ze was met de fiets op uitstap. Als training voor een duatlon. Ze kwam zwaar ten val. Haar helm heeft waarschijnlijk haar leven gered. Ze bleef een paar maanden in coma en is nu aan revalidatie toe. De stappen vooruit zijn tergend traag. Vooral bij haar vreet dit. Het stelt hun relatie op de proef. De opvoeding van de kinderen, gekoppeld aan zijn fulltime job in combinatie met zijn politieke ambities, is stresserend. Gebrek aan warmte en vertedering. Bij familie en vrienden gaat alle aandacht naar zijn vrouw. Niemand die vraagt hoe het met hem gaat. Politieke onverschilligheid of hoe politiek en empathie hun theoretische verbondenheid vertalen.

Kris is er zich van bewust dat de electorale strijd spijkerhard zal zijn. Ze moeten de burger weten te overtuigen van hun sociale programma met groene accenten of is het een groen draaiboek met sociale klemtonen? Hij heeft een onloochenbare liefde voor de natuur. Voor sommige van zijn partijleden overdrijft hij in zijn uitzichtloze strijd voor een betere wereld. Zij leggen de nadruk op het maatschappelijke. De ontkiemende armoede verdrijven uit hun sfeervolle dorp. Vredevol samenleven met anderstaligen en gelovigen van allerlei

pluimage weten te verbinden. Zijn vrijzinnigheid mag daarbij geen struikelblok zijn.

* 6 * zaterdag 17 maart 2018 – 12 uur

Celine heeft een paar dagen vakantie genomen. Het is voor haar de geschikte gelegenheid om haar biologische moeder, die ze enkele maanden terug heeft leren kennen, te bezoeken.

De dag dat ze achttien werd, had ze gezworen dat ze haar echte moeder zou opzoeken. Bij haar pleegouders beleefde ze een gelukkige jeugd en ze kon op hun volle steun rekenen in haar fanatieke zoektocht. De personen die ze als vader en moeder aansprak, waren niet haar natuurlijke ouders. Tot haar puberteit bleef dit een duister geheim. Rond de leeftijd van veertien vonden haar pleegouders de tijd rijp om het mysterie dat vanaf haar eerste levensmaanden onaangeroerd bleef, te onthullen. Ze was zorgeloos opgegroeid in het pleeggezin dat via adoptie haar kindervens in vervulling zag gaan. Ze was vrij in haar studiekeuze en had geen seconde gearzeld om voor een opleiding hotelschool te kiezen. Dat ze daardoor de droom van haar echte moeder, Sylvie Lepoint, had waargemaakt, heeft ze pas een paar weken terug vernomen. Haar niet aflatende koppigheid en een onverzettelijk doorzettingsvermogen, gekoppeld aan een flinke dosis meeval hadden haar naar het klooster Saint Joseph geleid. Aandringen en dreigementen waren noodzakelijk om uiteindelijk de ware toedracht te onthullen. Haar moeder was ongewenst zwanger geraakt. Wie Celine had verwekt, bleef een onbespreekbaar onderwerp alsof het een taboe was dat niet mocht opgerakeld worden. Sylvie blikte terug op een ongelukkige jeugd. Een strenge opvoeding, in de ban van kerk, religie en gehoorzaamheid. Na haar verbanning regen hoogoplopende en onophoudelijke ruzies en buitensporig drankverbruik zich als satanische

paternosterbolletjes aan elkaar. Haar ouders hebben die onmenselijke strijd niet overleefd. Sylvie zweeg als vermoord over hen. Van school lopen kwam er niet veel in huis. Zonder een specifieke opleiding was ze in de horecasector verzeild. Ze wist van aanpakken en was vlot in het leggen van contacten. Haar knappe uiterlijk was een bijkomende troef. Ze switchte als dienstster van restaurant wanneer men haar een euro of een paar tientallen centen meer bood. Na verloop van tijd had ze de ronde van alle eetgelegenheden gedaan. Poetsen in vakantievilla's garandeerde in de zomermaanden een extra inkomst. Kortom, het luizige leven van zovele jonge vrouwen in de streek, die het noodlot aanvaardden en moedeloos in hun levensonderhoud trachtten te voorzien zonder enige bekommernis om een rampzalige toekomst die hen ongetwijfeld in de schoot geworpen werd.

Celine heeft een overnachting geboekt in Aix-en-Provence zodat ze twee volle dagen kan verdwalen in haar geliefkoosde stad. De Provence met haar grenzeloze, kleurrijke facetten. Een gezellig drukke studentenstad die een gevoel van veiligheid uitademt. Ontelbare winkels om te shoppen. Een overvloed aan restaurants om te smullen van de Provençaalse keuken. Het aantal eetgelegenheden was bij haar sterk gedecimeerd. Kwaliteit, gebruik van verse producten en een vriendelijke bediening staan hoog aangeschreven bij het maken van haar keuze. Aan de *calissons* kan ze evenmin weerstaan. Een lekkernij op basis van amandelcrème die ze het lekkerst vindt bij *Bécharde* op de *cours Gambetta*. De ambachtelijke markten op de diverse pleinen zijn een onuitputtelijke bron van inspiratie voor de toeristen die iedere dag op zoek zijn naar een

onweerstaanbare belevenis, zelfs voor wie de culturele activiteiten achteloos aan zich laat voorbijgaan.

Na twee dagen verstrooiing in Aix is ze afgereisd naar Cotignac. Haar moeder woont er in een sober appartement in het authentieke centrum. Ze huurt een kamer op de tweede verdieping in de Grande rue, een smal straatje afgezoomd met talrijke artistieke winkeltjes die smeken om kijklustigen en argeloze kopers. Het appartementje zelf is die naam nauwelijks waard. Van luxe is er absoluut geen sprake en bij felle regen moet haar moeder ijlings op zoek naar alle beschikbare emmers om een overstroming te voorkomen. Het ruikt er dus muf en claustrofobe armoede verspreidt er een onbehaaglijk gevoel dat Celines sociale overtuiging in opstand brengt tegen de mensonterende uitbuiting van graaiende grooteigenaars.

De toeristen zijn nog niet in groten getale afgezakt en dus ligt de lommerrijke straat er verlaten bij. Omdat het lentezonnetje al een aangename warmte verspreidt en om niet geconfronteerd te worden met de erbarmelijke woonst van haar moeder, hebben ze afgesproken op het terras van de *bar Marigny* waar de middagzon zich aan de sobere tafeltjes langs de buitenmuur vrijwillig uitgenodigd heeft, priemend door de kale kruinen van de majestueuze platanen. De spontane vriendelijkheid van de serveerster die als Marie door het leven fladdert, is er als de kippen bij om hen te bedienen. Bij een koffie kletsen ze over allerlei onbenulligheden. Celine spreekt geen vloeiend Frans. Ze behelpt zich met een beperkte woordenschat die de laatste tijd gegroeid is als gevolg van het regelmatige contact met haar moeder. Gebarentaal komt van pas als ze de juiste woorden niet vindt.

‘J’ai aidé à une fête de mariage. J’ai une photo sur mon portable. Tu veux voir la photo?’ rakelt Celine haar herinnering aan het trouwfeest van Filip Cuypers op.

Het voorval van de ongewenste toenaderingen van de bruidegom is ze al een tijdje vergeten. Wanneer ze zichzelf naast de bruidegom ziet staan, verschijnt een zuinige glimlach op haar gelaat. Toen had ze er zich over opgewonden, nu duidt ze het als een fait-divers.

‘Tu me vois, juste à côté du marié?’

‘Oui, je vois.’

Meer komt er niet over de lippen van haar moeder. Ze blijft naar de foto staren. Haar uitpuilende ogen forceren zich om het spookbeeld te negeren.

‘La fille est belle, n’est-ce pas,’ gooit Celine er impulsief tussen omdat haar moeder sprakeloos blijft en haar lippen op elkaar geperst houdt.

Ze snapt niet waarom ze de schoonheid van de bruid ter sprake brengt terwijl ze spontaan terugdenkt aan de koele, afstandelijke vrouw voor wie ze lucht was. Ze krijgt geen antwoord. Haar moeder blijft halsstarrig verder turen naar de foto. Het gebrek aan geestdrift brengt Celine even in verwarring. Sylvie gunt haar geen blik. Ze geeft de foto terug zonder enige commentaar. Celine staart wezenloos naar de foto, vruchteloos op zoek naar wat haar moeder getormenteerd heeft.

‘Maman?’

Sylvie Lepoint herkent op de foto de kerel die zich als Karel voorgesteld had op *Village du Rock*. Twintig jaar ouder maar nog steeds datzelfde ronde gezicht, dikke neus, borstelige wenkbrauwen. Zaterdag 25 juli 1996, de broeierige avond die als een bliksemschicht haar brein binnendringt en immense